

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 32/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. februára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť PharmDr. Ľ. Z. - Lekárň Melissa, L., zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., L., ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Leviciach v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 409/2002, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť PharmDr. Ľ. Z. - Lekárň Melissa v časti, v ktorej namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Leviciach v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 409/2002, o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

2. Sťažnosť PharmDr. Ľ. Z. - Lekáreň Melissa v časti, v ktorej namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Leviciach v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 409/2002, o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. februára 2004 doručené podanie PharmDr. Ľ. Z. - Lekáreň Melissa, L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu v Leviciach (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 409/2002.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol:

„Návrhom zo dňa 27. 9. 2002 som sa domáhal, aby Okresný súd v Leviciach na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu (...) nariadil výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky (...) z účtu (...) povinnej (...).

Okresný súd v Leviciach uznesením č. k. 23 Et 409/2002-22 zo dňa 30. 10. 2003 podľa § 268 ods. 1 písm. h) OSP vyhlásil súdny výkon rozhodnutia za neprípustný z dôvodu, že v zmysle § 12 ods. 2 a ods. 6 zák. č. 21/2002 je povinný klientom Štátnej pokladnice a prostriedky na jeho účte nepodliehajú výkonu rozhodnutia odpísaním z účtu (...) a zároveň podľa § 266 ods. 2 OSP odložil uskutočnenie výkonu rozhodnutia. (...)

V zákonnej lehote (...) som podal proti tomuto uzneseniu odvolanie. (...)

Vo veci sp. zn. 23 Et 409/2002 sa Okresný súd v Leviciach citovanými uzneseniami OSP neriadil.

Zákonnosť a dôvodnosť ďalšieho rozhodnutia je predmetom odvolacieho konania na Krajskom súde v Nitre. “

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„Okresný súd v Leviciach svojím postupom porušil ustanovenia § 1, § 2, § 3, § 6 ustanovenia šiestej časti prvej a tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku a základné práva občana garantované v siedmom oddieli Ústavy SR. “

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti vydal *„tento nález:*

Okresný súd v Leviciach svojím postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 23 Et 409/2002 porušil základné práva sťažovateľa deklarované v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu v Leviciach, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 23 Et 409/2002 ďalej konal bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 70.000,- Sk, ktoré je povinný uhradiť Okresný súd v Leviciach sťažovateľovi do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Okresný súd v Leviciach je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy konania vo výške 8.796,- Sk na účet advokátky JUDr. J. O. v Slovenskej sporiteľni a. s., pobočka L., do troch dní“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj to, či je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie, najmä či nie je iný súd než ústavný súd, ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o predmete sťažnosti zákonom ustanoveným postupom.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 23 Et 409/2002 z 1. októbra 2003 rozhodol vo veci výkonu rozhodnutia na uspokojenie pohľadávky oprávneného (sťažovateľa) na základe vykonateľného platobného rozkazu prikázaním pohľadávky z účtu povinného. Uznesením z 30. októbra 2003 okresný súd odložil uskutočnenie výkonu rozhodnutia a súdny výkon rozhodnutia vyhlásil za neprípustný. Sťažovateľ podal okresnému súdu 10. novembra 2003 odvolanie voči uzneseniu v časti vyhlásenia súdneho výkonu rozhodnutia za neprípustný a 12. novembra 2003 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 30. októbra 2003 v časti odkladu výkonu rozhodnutia. O predmetných odvolaniach dosiaľ nebolo Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozhodnuté. Dňa 10. novembra 2003 podal sťažovateľ okresnému súdu „podnet na pokračovanie v uskutočnení súdneho výkonu rozhodnutia“.

Ústavný súd zastáva názor, že vo veci sťažovateľa pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy nie je daná jeho právomoc. Ako vyplýva z obsahu sťažnosti o ochrane namietaných základných práv sťažovateľa rozhoduje na základe ním podaných odvolaní odvolací súd (krajský súd).

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ústavný súd považuje odvolanie ako riadny opravný prostriedok za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd. Niet rozumného dôvodu v posudzovanom prípade dôjsť k inému názoru. Na základe podaného odvolania môže dospieť (ale nemusí) k rovnakému rozhodnutiu

ako sťažovateľ navrhuje v konaní pred ústavným súdom, predovšetkým k zrušeniu napadnutého uznesenia. Tento záver potvrdzuje § 221 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý umožňuje odvolaciemu súdu zrušovať tie rozhodnutia súdov prvého stupňa, ktoré boli napadnuté odvolaním. Citované ustanovenie (spolu s § 202 OSP) neobsahuje vylúčenie predmetného uznesenia z vecnej príslušnosti odvolacieho súdu a ani právnu prekážku zrušovania takého uznesenia v riadnom opravnom konaní. V rozsahu svojho preskúmvacieho oprávnenia sa odvolací súd v podstate musí vyrovnávať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, ako sťažovateľ uvádza v konaní pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd uzavrel, že vo veci sťažovateľa je tu ešte iný súd (čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy), ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo alebo nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy tak, ako to tvrdí v sťažnosti, a či je potrebné zrušovať napadnuté uznesenie alebo rozhodnúť iným zákonom dovoľeným spôsobom.

Sťažovateľ tým, že podal 10. novembra 2003 odvolanie proti predmetnému uzneseniu okresného súdu v časti vyhlásenia súdneho výkonu rozhodnutia za neprípustný a 12. novembra 2003 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu v časti odkladu uskutočnenia výkonu rozhodnutia, sám uznal, že má k dispozícii opravný prostriedok, o ktorom odvolacím súdom nebolo dosiaľ rozhodnuté.

Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd nezistil žiaden ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy. Porušenie tohto princípu považuje ústavný súd za neprípustné aj preto, že nezohľadnenie právomoci iného súdu (v tomto prípade odvolacieho súdu) by bolo neústavným zásahom do kompetencií všeobecného súdnictva podľa čl. 142 ods. 1 ústavy bez primeraných dôvodov.

Preto ústavný súd aplikujúc čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 20

ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy pre nedostatok svojej právomoci už po jej predbežnom prerokovaní.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 409/2002.

V konaní, ktorého dĺžku označil sťažovateľ za neprimeranú, a preto porušujúcu jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ide o vec nariadenia súdneho výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu povinnej podľa § 303 a nasl. OSP. Sťažovateľ návrhom z 27. septembra 2002 sa domáhal toho, aby okresný súd na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu sp. zn. 15 Rob 1551/02 nariadil výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky vo výške 164 116,28 Sk s príslušenstvom z účtu povinnej. Okresný súd o návrhu rozhodol uznesením z 1. októbra 2003 tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovel. Uznesením z 30. októbra 2003 okresný súd podľa § 268 ods. 1 písm. h) OSP vyhlásil súdny výkon rozhodnutia za neprípustný. V zákonnej lehote proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Na základe odvolania je spis t. č. na krajskom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy *„Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom“*.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zobral do úvahy ako celkovú dĺžku konania, tak aj postup okresného súdu vo veci sťažovateľa a zistil, že postup okresného súdu a ani dĺžka konania nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietáhov v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 409/2002. Celkovú dĺžku konania, ktorú namietala sťažovateľ, nemožno považovať za prejav takej nečinnosti okresného súdu, ktorá by odôvodňovala vyslovenie záveru o zbytočných prietáhoch v konaní.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2004